అనామిక

శ్రీ శ్రీ గారు - చిత్తు కాగితాల బుట్టను, చి.కా.బు అని పిలుస్తూ ఆ బుట్టలో వెతుక్కుంటే బోలెడు కథలకు బీజాలు లభిస్తాయనీ, కథ అనే వస్తువుకు సంబంధించి తన అభిప్రాయాలని ఎంత చక్కనైన మాటల్లో పేర్చుకొచ్చారో ఈ క్రింద **అనామిక** "స్కెచ్" లో చదువుకోండి...

కాపీరైటు హక్కుల ఉల్లంఘన ఉద్దేశం లేదని విన్నవించుకుంటూ

భవదీయుడు

మాగంటి వంశీ

http://www.maganti.org/

Source: Press Academy Website, Kinnera Patrika 1949

అనామిక

శ్రీ శ్రీరంగం శ్రీనివాసరావు

కథ వండుదామని కలం పట్టుకొని కాగితాలు పెట్టుకుని కూచున్నాను. ఇతివృత్తాన్ని ఎసరుమీది కెక్కించాను. కథా నాయకుణ్ని ముక్కలుగా తరిగి కారప్పొడి జల్లి పచ్చడిచెయ్యా లనుకొన్నాను. ఇందుకు ఎవరు అనుమతిస్తారా అని జ్ఞాపకం ఉన్నంత మట్టుకు సాహిత్యాన్ని గాలిస్తున్నాను. కథా నాయకు లందరినీ ఇదివరకే సినీమావాళ్ళు పచ్చడి చేసి నంచేసుకున్నారు నాకొక్కడికీ మిగల్చకుండా. సరే. కథానాయకుడి మాట తర్వాత ఆలోచించుకోవచ్చునని కథా కాలంగురించి మొదట నిర్ణయించుకుందామనుకున్నాను. కథ చదివితే నాలిక మండేటంత ఘాటైన కాలం ఏది? నేటి కాలం మాత్రం కాదు. ఇది కథలకి కాలమే కాదు. రుచీ పచీ లేనివి తప్ప కమ్మగా కారంగా ఉండే కథలు ఈ కాలంలో కనబడవు. అంతేకాదు. పూర్వకాలం సత్యకాలం కాబట్టి అప్పుడు మనుష్యులతో జంతువులు మాట్లాడేవి. దేవతలు ప్రత్యక్ష మయేవారు. కథకి కాళ్లూచేతులూ ఉండేవికావు. ఇప్పుడు కథ నడిస్తేనేగాని ఎవరూ చదవరు. తలా తోకా లేని కథలు ఎవరికీ అక్కర లేదు.

ఆదొహటిన్నీ, ఈ రోజుల్లో ఎవరి కథలు వాళ్ళే రాసుకుంటున్నారు. వాళ్ళకి మనం వండిపెట్టే కథలు సాయించవు. నీ కథ ఎవడికి కావాలి? మా ఇంటికి రా! అటకమీద ఆవకాయ గూనల్లో అనేకమైన కథ లున్నాయంటారు, బాగా ఊరిన కథలు. అన్నట్టు, పత్రికల్లో పడే వార్తల్ని కూడా కథలే అంటున్నా రిప్పుడు. "ఇందులో ఏమీ స్టోరీ లే" దంటాడు సంపాదకుడు రిపోర్టరు తెచ్చిన వార్తను చదివి. జరిగింది జరిగినట్టుగా రాశా నంటాడు రిపోర్టరు. అందుకే ఇంత అధ్వానంగా ఉందని సంపాదకుడు దాన్ని చి.కా.బు. లో పారేస్తాడు.

చి. కా. బు. అంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. చిత్తుకాగితాల బుట్టల్లో వెదికితే ఎన్నో కథలకి బీజాలు దొరుకుతాయి. చాలా కథల్ని సంపాదకుడు చంపేస్తూ ఉంటాడు. దానికి చాలా కారణా లుండొచ్చును. రాజకీయ, నైతిక, సాంసారిక, లౌకిక, పారలౌకిక కారణాలు. వీరేశలింగం పంతులూ, చిత్తుకాగితాల బుట్టా కథ మీరు వినే ఉంటారు.

"ఆ కథ చెప్పవూ?" అంది నా ఆకలి. ఆకలి అడిగి నప్పుడల్లా కథ చెప్పకూడదు. ఆకలి రుచి ఎరగదు నేను వండుతున్న కథ పాఠకుల ఆకలి తీర్చడానికి. ఇది సరైన పాకంలో పడుతుందో పడదో. కొందరు కథకులు చాలా అదృష్టవంతులు. వాళ్ళేదిచ్చినా మింగేస్తారు పాఠకులు, గాలిపేని కథ అల్లెయ్యగలరు వాళ్లు. ఆ విద్య అందరికీ పట్టుపడుతుందా? అదృష్టవంతులనా అన్నాను? సిద్ధహస్తులు వాళ్లు. చేతి చలవ అంటామే. అదేదో ఆ చెప్పలేనిది వాళ్ళలో ఉంటుంది. అదో ప్రజ్ఞ. అంతే. దాని సరిహద్దులు వెదకడం ప్రయోజనం లేని పని. సరిహద్దులలో ఇమడక పోవడంలోనే ప్రజ్ఞ అనేది ఇమిడి ఉంటుంది.

ఎసరుమీద పెట్టిన ఇతివృత్తం మాట మరిచిపోయాను, ఈపాటి కప్పుడే అది ఇగిరిపోయి ఉంటుంది. కథానాయకుడు అసలే కనబడలేడు, కాలం ఒక్కటిమాత్రమే నిశ్చయమైంది. అదీ మిథ్యే అనే వాళ్ళు లేకపోలేదు. కాలం అనేదే కనపడకుండా ఉండాలంటే, బోర్లా పడుక్కొని కుడికాలి బొటన వ్రేలితో ఎడమ చెవినీ, ఎడం చెయ్యి ఉంగరం

http://www.maganti.org/

వేలితో కొండ నాలికనీ ముట్టుకొనీ రెండు కళ్ళనీ ముక్కు కొసకి తెచ్చి చూడాలనుకుంటాను. ఈ వ్యాయామాన్ని నే నిప్పుడు సిఫారసు చెయ్యదలచుకోలేదు. ఇలా చేసినా చెయ్యకపోయినా కాలం అనేది ఎప్పుడూ కనపడదు.

కథని ఒక కాలానికి బంధించడం నా కిష్టంలేదు. కాలమూ లేక, వస్తువూ లేక, కథా నాయకుడూ లేకపోతే కథని కంచికి పంపించడం ఎలాగ? అన్ని కథలూ కంచికే ఎందుకు వెళ్ళిపోతాయో నాకు తెలియదు. మా నాయనమ్మ బతికున్నంత కాలం ఈ సందేహం నాకు కలగలేదు. ఇప్పుడు బతికున్న నాయనమ్మ లెవరూ ఈ సందేహం తీర్చలేరు. అసలు, మా నాయనమ్మ కథ చెబుతూ ఉంటే ఆ కథ యెలా కంచికి వెళ్ళుతుందో అని తప్ప ఎందుకు వెళ్ళుతుందనే ప్రశ్న వచ్చేది కాదు. నా కొక్కొక్కప్పు డనిపిస్తూ ఉంటుంది. అన్ని కథలూ కంచికే వెళిపోతాయికదా, కంచిలో ఎన్ని కథ లుండాలో అని! తెలుగు కథలకి మాత్రమే కంచి గమ్యస్థాన మనుకుంటాను. బంగాళీ కథలు ఎక్కడకి వెళతాయో? ఇతర భాషల్లోకి కాబోలు? లేకపోతే బంగాళాఖాతం ఉంది కాదూ? ఎన్ని కథలనైనా ఇముడ్చుకోగలదు.

నాయనమ్మలు ప్రారంభించే కథలు కంచిలో అంతమైతే, కంచిలో ప్రారంభమయ్యే కథలు నాయనమ్మల్లో అంతమవుతాయా? ఇదేమిటి మళ్ళీ ప్రారంభానికొచ్చాను? ఇంతకీ ఏదీ కథ! ఈసారి ఒక కథానాయకుణ్ణి చూసుకొని మరీ బయలుదేరాలి. ఎంత కలికాలమైనా ఎక్కడో ఒక నాయకుడు దొరక్కపోడు. ఆంధ్రదేశంలో నాయకులకే కొదవా? అయితే ఒక చిక్కుంది. వాళ్లు తమ మీద పద్యాలు రాయమంటారు. పువ్వుల దండలు వెయ్యమంటారు. స్వాగతపత్రాలు సమర్పించమంటారు. ప్రతిఫలంగా ఏవో పెర్మిట్లు సంపాదించి పెడతామంటారు. వీళ్లిప్పుడు చాలా తెలుగు మీరిపోయారు. ఇదివరకైతే ఏదో కథకి నాయకుడుగా ఉండడానికి అంగీకరించేవారు. ప్ర తమ పేరుపడితే చాలు ననుకునేవారు. ఇదివ ఏం చేస్తున్నారు తమరంటే స్వరాజ్యం తేవడాని ప్రయత్నిస్తున్నామనేవారు. ఇప్పుడుమాత్రం "ఇంగ్లీషువాడు మనకిచ్చిన స్వరాజ్యం ఏమీ బాగులేదు దీన్ని పట్టికెళ్ళి మళ్ళీ వాడికే ఇచ్చేద్దాం" అంటున్నారు. ఈ నాయకుల్ని ఎంత చెయ్యి తిరిగిన వాడైనా పచ్చడి చెయ్యలేడు. ఇలాంటివాళ్ళతో కథ వండాలంటే అది మాటలతో పనికాదు. కోతలు వాళ్ళ ప్రత్యేకత కాబట్టి ఆ క్షేత్రంలో మనం అడుగు పెట్టడానికే వీల్లేదు.

అక్కడకీ ఉండబట్టక ఒక నాయకుణ్ణి ఈమధ్య ఆశ్రయించాను. ఏదో ఉద్యోగాని కొచ్చాననుకొని ప్రధానమంత్రికి ఉత్తరం ఇస్తానన్నాడు. "ఏ ప్రధానమంత్రికైనా సరే. రాష్ట్ర, కేంద్ర, సామ్రాజ్య—" అంటూండగా, అది కాదు, నాది వేరేకథ, అన్నాను. నీ కథ వినడానికి నాకు తీరుబాటు లేదన్నాడు. కాదు మీ కథే అన్నాను. అతడు తికమకలో పడిపోయాడు. "వీడికిగానీ వెర్రెత్తిందేమిటి చెప్మా?" అన్నట్టు నావేపు చూశాడు. "స్తిమితంగా ఆలోచించుకొని నీ కేమిటి కావాలో నిర్ధారణ చేసుకో. వెంటనే చెప్పక్కర్లేదులే. నే నిప్పుడు ఢిల్లీకి వెళ్లి వారం రోజుల్లో వస్తాను. ఈలోపున ఒక నిర్ణయానికి రా!" అన్నాడు. వచ్చానన్నాను. "నిన్నేమీ అడక్కూడదనే నిర్ణయానికి వచ్చా"నని చెప్పి అక్కణ్ణుంచి కదలిపోయాను.

నా కథ కదలకుండా ఉంది. నాయకుడు లేందే ఎలా కదులుతుంది? బజారులో దొరికే సరుకు కాదుకదా నాయకుడంటే! అయినా ఒక నాయకుడి ఖరీదెంత ఉంటుందో? ఎవరో పెద్దపెద్ద పెట్టుబడిదారులు తప్ప సామాన్యు లెవరూ నాయకులను కొనలేరనుకుంటాను. నాయకులుకూడా మనలాంటి వాళ్ళకి తమ నిజమైన విలువ చెప్పరు. తమ అమూల్యత్వాన్నే అడుగడుగునా మనకి జ్ఞాపకం చేస్తారు.

http://www.maganti.org/

నాయకాన్వేషణం తాత్కాలికంగా నిలుపుదల చేసి కథావస్తువు కోసం వెదకడం ప్రారంభించాను. వస్తువు గుణం వాస్తవికత్వం. ఇది అంతటా ఉన్నదే। నా కథకి సరిపోయే ఉంత సరుకుమాత్రం తీసుకుందా మనుకున్నాను. కొంతమంది ఒక చిటికెడు కథావస్తువు తీసుకొని గంగాళాలకొద్దీ కషాయాన్ని కలుపుతారు. మరికొంతమంది చవగ్గా దొరికింది కదా అని గంగాళమంత కథావస్తువు తీసుకొని చెమ్చాలో ఇమిడి పోయేటంత చిన్న కథ రాస్తారు. తేనె కలుపుకొని ఔషధప్రాయంగా దాన్ని దిగమింగాలి. కథ అయిపోతుంది. కథావస్తువు మిగిలిపోతుంది. సమపాళంగా కథావస్తువు ఉండాలంటే కథ తాలూకు కొలతలు తీసుకొని దానికి సరిపోయినంత వస్తువు కూరడం ఒక పద్ధతి. దొరికిన కథావస్తువుకే కొలతలు కట్టి కథ కట్టడం ఇంకో పద్ధతి. అయితే, తయారయిన కథలో ఇంత వస్తుందని ఎవరూ తూనిక వేసి చెప్పలేరు.

ఎలాగయితేనేం కథావస్తువు దొరికింది. సర్వత్రా ఉన్నదే కాబట్టి శ్రమపడి వెదకడం తప్పింది. పాళ్లు కుదరక బాధపడుతున్నావంతే। కథానాయకుడితో ఒక రకం బాధయితే కథావస్తువుతో ఇంకొక రకం బాధ. చిత్ర మేమి టంటే మా నాయనమ్మని ఈ చిక్కులేవీ బాధించేవికావు. అయినా ఆ రోజులు వేరు. ఆ మనుష్యులు వేరు.

ప్యాకింగ్ కేసులు

★

మీకు కావలసిన సైజులలో
ప్యాకింగ్ కేసులను
మేము తయారుచేసి
ఇవ్వగలము.

వివరములకు :

జోస్ ఇండస్ట్రియల్స్,

ఒళ్లూరు, (కొచ్చిన్ స్టేట్)